

Arrest

nr. 87 116 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. PALMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, wonende te Grozny. U woonde er samen met uw zus en ouders en werkte als taxichauffeur.

Uw problemen zijn begonnen op 17 januari 2012 toen drie personen in burgerkledij langskwamen bij u thuis. Het huis werd doorzocht en uw internationaal paspoort werd meegenomen. U was op dat moment niet thuis. Toen u 's avonds laat thuiskwam vernam u van uw moeder dat deze personen op zoek waren naar u. Ze hadden uw moeder verteld dat u de volgende dag thuis moest zijn en dat ze opnieuw zouden langskomen. U pakte het nodige bij elkaar en vertrok diezelfde nacht naar Ingoesjetïë

met de wagen. U verbleef er 5 à 6 dagen (zie verder). U vernam, toen u in Ingoesjetië was, van uw moeder, dat deze personen de dag nadien opnieuw waren langsgeskomen. Deze keer waren ze met vier en gekleed in zwarte uniformen. Door de kleur van de uniformen vermoedt u dat ze agenten van de ORB zijn of deel uitmaken van de persoonlijke veiligheidsdienst van president Kadyrov. Uw moeder herkende tijdens dit tweede incident één van de personen die ook de dag voordien was langsgeskomen. Het huis werd opnieuw doorzocht. Ze bedreigden uw moeder en zeiden dat haar iets zou overkomen indien ze haar zoon verborg. Ze vertelden haar dat u kritiek leverde op de president en de overheid en dat u agitatie veroorzaakte. U vermoedt dat één van uw klanten aan de basis ligt van deze beschuldiging. U had namelijk, één week voor het begin van bovenvernoemde incidenten, met een klant gesproken over de algemene politiek in Tsjetsjenië en het beleid van de president, toen u deze persoon vervoerde. Zulke gesprekken waren zeldzaam –vandaar uw vermoeden dat deze klant hierbij betrokken zou zijn- en verder sprak u nooit over de politiek in Tsjetsjenië. U zette deze klant af in de vierde microrayon in Grozny voor een winkel. Aldus uw verklaringen bleek hij een gewone burger te zijn die waarschijnlijk een zogenaamd “resultaat” zou bekomen; tegen betaling zou hij u hebben verklikt. De autoriteiten vertelden uw moeder dat er van uw gesprek met deze klant een opname bestaat.

U vertrok uit Tsjetsjenië op de dag dat uw problemen begonnen, 17 januari 2012. U ging naar Ingoesjetië en verbleef er 5 à 6 dagen. Vervolgens reisde u naar Moskou en verbleef er tot 24 februari 2012. U vertrok vervolgens richting België. U vermoedt dat u reisde via Polen. U kwam in België aan op 26 februari 2012 en diende een asielaanvraag in op 28 februari 2012. Sinds uw aankomst in België bent u niet meer in contact met uw familie.

In 2001 werd u éénmalig gearresteerd tijdens een routinecontrole en 7 dagen vastgehouden en kende geen problemen tot januari 2012.

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer: uw intern Russisch paspoort, uw rijbewijs en uw rijbewijs voor de bediening van zwaardere voertuigen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan kennis en een gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen.

Zo bleek dat u niet wist welke autoriteit naar u zocht. U vermoedt dat het de ORB of de veiligheidsdienst van de president zou kunnen zijn door de zwarte uniformen die ze droegen. U wist alleen te vertellen dat ze bij het eerste incident (17.01.2012) in burgerkledij waren gekleed en de volgende dagen toen ze bij u thuis langskwamen, zwarte uniformen droegen. Over de identiteit van uw vervolgers hebt u geen zekerheid noch hebt u een poging ondernomen om te achterhalen door wie u wordt gezocht (CGVS, p. 7-8). Men kan minstens verwachten dat u enige poging zou ondernomen hebben om meer te weten te komen over de identiteit van uw vervolgers. Ook had u slechts een vermoeden over de aanleiding tot uw problemen; u vermoedt dat een klant die u vervoerde u zou verklikt hebben, mogelijks tegen betaling. Het blijft echter een vermoeden. U hebt niet getracht om informatie in te winnen over de identiteit en het motief van deze persoon (CGVS, p. 10-11). Het Commissariaat-generaal verwacht dat u over deze elementen, die de kern van uw relaas betreffen, meer informatie had moeten weten. Omdat het de eerste keer was dat u ernstige persoonlijke problemen kende, kan verondersteld worden dat u zich informeert over de omstandigheden, de redenen en de vervolgers vooraleer naar het buitenland te vluchten. Te meer u, tijdens uw verblijf in Moskou, ongeveer één maand de tijd had om dit uit te klaren (CGVS, p. 7).

Om uw actuele vrees in te schatten en op de hoogte te blijven van de evolutie van uw persoonlijke problemen, verwacht het Commissariaat-generaal eveneens dat u vanuit België tracht

maximaal informatie te bekomen over de verdere evolutie. U wist echter niets te vertellen over de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit Tsjetsjenië. U weet niet of er nog naar u wordt gezocht en u hebt zich hierover niet geïnformeerd aangezien, aldus uw verklaringen, de telefoongesprekken worden afgetapt. Om die reden durfde u uw familieleden niet opbellen. U stelde weliswaar dat u een kennis trachtte op te bellen maar dat het u niet lukte hem te bereiken (CGVS, p. 11-12). Dit zijn geen afdoende argumenten, er zijn immers andere communicatiemogelijkheden dan de telefoon.

Een dergelijk gebrek aan kennis en initiatief, zoals uiteengezet in bovenstaande paragrafen, aangaande cruciale elementen van uw asielrelaas, wijzen op een gebrek aan interesse en betrokkenheid en doen volgens het Commissariaat-generaal dan ook afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder dient er vastgesteld te worden dat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld wat betreft uw verklaringen over de instructies die de autoriteiten gaven aan uw moeder tijdens het incident van 17 januari 2012. Op het gehoor verklaarde u dat de autoriteiten eisten dat u naar hen toe zou gaan de dag nadien voor een gesprek (CGVS, p. 7). Later tijdens het gehoor –en ook ten tijde van uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS- stelde u dat de autoriteiten wilden dat u thuis zou zijn de dag nadien en dat zij zelf zouden langskomen (vragenlijst CGVS, 03.02.2012, vraag 3 punt 5; CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u zich verkeerd had uitgedrukt en dat u weldegelijk thuis aanwezig diende te zijn (CGVS, p. 9). Met dit antwoord blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind. Te meer u tot tweemaal duidelijk stelde dat u zich naar de autoriteiten diende te begeven de dag nadien (CGVS, p. 7).

Wat betreft uw reisroute verklaarde u zonder internationaal paspoort te hebben gereisd en in een personenwagen de Europese Unie te zijn binnengekomen zonder individuele identiteitscontroles te zijn tegengekomen. U stelde ook niet op de hoogte te zijn of er al dan niet bepaalde reisdocumenten voor u geregeld werden (CGVS, p. 5-6). Dat is zeer onwaarschijnlijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (CGVS, p. 3). Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, doet dit alles vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over werkelijk reisroute, uw reisdoel en gebruikte reisdocumenten.

Tot slot verklaarde u dat u geen praktische afspraken gemaakt had met uw smokkelaar over eventuele grenscontroles bij de binnenkomst van de Europese Unie. Uw smokkelaar vertelde u alleen dat u zich op een natuurlijke manier diende te gedragen, u niet ongerust moest maken en dat u moest zeggen dat u op reis was naar België indien men ernaar zou vragen (CGVS, p. 6). Uw uitleg overtuigt echter niet. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de Europese Unie, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de Europese Unie. Het is onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door uw smokkelaar.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de documenten die u neerlegde op het gehoor dient te worden opgemerkt dat uw intern Russisch paspoort, en uw beide rijbewijzen louter persoonsgegevens bevatten die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Verzoekende partij is eveneens van mening dat de rechten van de verdediging geschonden zijn en zij kaart verder ook aan dat de beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven met machtoverschrijding genomen is.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

2.2.2. Waar verzoekende partij uiteenzet dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wel degelijk is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verkeerdelijk wordt gesteld dat er aan haar verhaal geen geloof kan worden gehecht omdat zij een gebrek aan kennis en aan initiatief aan de dag zou hebben gelegd. Aangezien zij een gegronde vrees voor vervolging koestert en zij weet heeft van de wantoestanden in haar land, spreekt het voor zich dat zij niet gaat zoeken welke mannen bij haar thuis zijn langsgeslagen, meent verzoekende partij. Zij betoogt dat, indien men ook maar een beetje op de hoogte is van de wantoestanden in Tsjetsjenië, men dient te weten dat de logische houding vluchten is, en niet in confrontatie gaan met dergelijke mannen, gelet op de kans om illegaal te worden gearresteerd of nog veel erger.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om te weten te komen wie de personen zijn die naar haar op zoek waren/zijn. Verzoekende partij weet evenmin of men vandaag nog steeds naar haar op zoek is. Zij legt tijdens haar gehoor uit dat zij niet durft te bellen naar familie en dat zij haar kennis nog steeds niet heeft kunnen bereiken (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 5 april 2012, p. 11). De Raad oordeelt dat van verzoekende partij, die dezelfde nacht van het eerste incident met de autoriteiten nog wegvlucht omdat zij voor haar leven en haar vrijheid vreest, kan worden verwacht dat zij toch wel meer moeite aan de dag legt om op een correcte wijze op de hoogte te zijn van de identiteit van haar vervolgers en van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie haar in staat zou stellen om haar eigen huidige situatie beter in te schatten. De Raad bemerkt dat, indien verzoekende partij vreest dat de telefoongesprekken met haar familie worden afgeluisterd, er tal van andere communicatiemogelijkheden voorhanden zijn om dergelijke informatie te verkrijgen. Betreft haar verweer dat zij niet gaat uitzoeken welke mannen bij haar thuis zijn langsgeslagen, omdat men, indien

men ook maar een beetje op de hoogte is van de wantoestanden in Tsjetsjenië, dient te weten dat de logische houding vluchten is en niet in confrontatie gaan met dergelijke mannen, is de Raad van oordeel dat dit niet kan worden aanvaard ter verschoning van haar gebrek aan kennis en initiatief om meer informatie te vergaren. Er wordt van verzoekende partij immers niet verwacht dat zij *“in confrontatie”* zou gaan met dergelijke mannen, doch haar wordt verweten niet de minste poging te hebben ondernomen om meer te weten te komen over de identiteit van haar vervolgers. Het gebrek aan kennis, initiatief en interesse, dient eveneens te worden samen gelezen met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij bijzonder weinig kennis aan de dag kon leggen in verband met de aanleiding van haar problemen. Verzoekende partij kon enkel vertellen dat zij een vermoeden had dat een klant die zij heeft vervoerd haar zou hebben verkleit. Ook hier heeft verzoekende partij geen enkele poging gedaan om informatie in te winnen over de identiteit en het motief van die persoon. Het komt verzoekende partij hier evenmin toe te verwijzen naar de wantoestanden in Tsjetsjenië om haar gebrek aan kennis en haar gebrek aan initiatief te vergoelijken.

2.2.4. De Raad wijst verder nog op de andere vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat er een tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld wat betreft de verklaringen van verzoekende partij betreffende de instructies die de autoriteiten aan haar moeder gaven tijdens het incident van 17 januari 2012, die verzoekende partij niet goed kan praten tijdens haar gehoor, en dat aan haar verklaringen omtrent de reisroute, en in het bijzonder aan haar verklaring dat zij zonder internationaal paspoort zou hebben gereisd, geen geloof kan worden gehecht, waardoor het vermoeden ontstaat dat zij informatie over haar werkelijke reisroute, haar reisdoel en de hierbij gebruikte documenten bewust achterhoudt. Aangezien verzoekende partij geen specifiek verweer aanbrengt in haar verzoekschrift met betrekking tot voormelde motieven, worden deze als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

2.2.5. Uit het onaannemelijke gebrek aan kennis met betrekking tot essentiële elementen van haar asielaanvraag, het gebrek aan initiatief om alsnog meer informatie in te winnen over deze elementen, de tegenstrijdigheid met betrekking tot de instructies die de autoriteiten gaven aan haar moeder tijdens het incident van 17 januari 2012 en het – om verschillende redenen – ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen omtrent de reisweg, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet werd gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij citeert desbetreffend een passage uit de bestreden beslissing waarin uiteengezet wordt dat de situatie in Tsjetsjenië veranderd is, doch nog steeds zeer complex is. Het spreekt voor zich dat verzoekende partij middels het louter herhalen van een passage uit de bestreden beslissing, waarin wordt uitgelegd waarom de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, niet aantoont dat er heden in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Evenmin ziet de Raad in hoe haar opmerking *“Dat dient verwezen naar het rapport over Albanië in opdracht van de Raad van Europa dd. 12/10/2011”* een ander licht kan werpen op de beoordeling die de commissaris-generaal *in casu* heeft gedaan met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de situatie in Albanië is immers

compleet irrelevant. Verzoekende partij weerlegt op generlei wijze *in concreto* de specifieke motivering van verwerende partij betreffende voormeld artikel en brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt en die zich in het administratief dossier bevindt ("*subject related briefing*" – "Russische Federatie/Tsjetsjenië-veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juni 2011, administratief dossier, stuk10, deel 1) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 april 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS nr. 93.104 van 6 februari 2001). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS nr. 179.021 van 28 januari 2008). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.10. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT